

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudce Mgr. Lukáše Pišvejce (soudce zpravodaj) a soudkyně JUDr. Veroniky Burianové ve věci

žalobce: **Karlovarské minerální vody, a. s.**, sídlem Horova 1361/3, Karlovy Vary
zastoupeného JUDr. Lubošem Průšou, advokátem, sídlem Národní
svobody 32/11, Písek

proti
žalovanému: **Krajskému úřadu Karlovarského kraje**, Závodní 353/88, 360 21
Karlovy Vary

za účasti
osoby zúčastněné na **Obec Hory**, sídlem Hory 47,
řízení: zastoupené JUDr. Lubošem Průšou, advokátem, sídlem
Národní svobody 32/11, Písek

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 1. 2018, č. j. 968/SÚ/17-7

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobce se žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 1. 2018, č. j. 968/SÚ/17-7 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný změnil rozhodnutí Magistrátu města Karlovy Vary, Úřadu územního plánování a stavebního úřadu (dále jen „prvoinstanční orgán“) ze dne 6. 9. 2017, kterým byla zamítnuta žádost o vydání rozhodnutí o umístění stavby „ZTV Hornaberg“ na pozemcích parcelní číslo 12/1, 31/3, 74, 196/1, 196/2, 203/2, 205/1, 206, 207/1, 207/2, 208, 235/1, 235/3, 236/1, 236/2, 237, 238/, 495/3, 495/9, 495/12, 495/13, 498/1 a 499, to vše v k. ú. Hory u Jenišova (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“), tak, že část výroku prvoinstančního rozhodnutí ve znění „na základě tohoto přezkoumání podle § 51 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád.“ byla změněna na „na základě tohoto posouzení podle § 92 odst. 2 stavebního zákona, ve vazbě na § 51 odst. 3 a § 149 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád.“ a ve zbývajících částech prvoinstančního rozhodnutí potvrdil.

II.

Žaloba

2. Úvodem žaloby žalobce shrnul průběh správního řízení.
3. Následně uvedl, že napadené rozhodnutí i podkladové rozhodnutí spočívají dle žalobce vzhledem ke svému obsahu na jediném důvodu rozhodnutí, a to na tom důvodu, že správní orgány, které napadené i podkladové rozhodnutí vydaly, se domnívají, že u lokality ke stavbě ZTV (základní technické vybavenosti), u níž žalobce žádal o vydání rozhodnutí o umístění stavby, není naplněna podmínka nezbytnosti odnětí půdy ze ZPF stanovená v § 9 odst. 1 zák. č. 334/1992 Sb., o ochraně ZPF, ve znění pozdějších předpisů, neboť na území řešeném ÚP obce Hory je „nízká zastavěnost stávajících lokalit, na nichž již výstavba RD byla dříve povolena“, když správní orgány ochrany ZPF v podstatě dovozují, že je třeba nejprve dostavět etapy RD v lokalitách, kde již k odnětí půdy došlo a teprve poté (snad v další etapě?) může nastat splnění podmínky nezbytnosti odnětí půdy ze ZPF u pozemků, kde žádá o povolení výstavby (nejen RD, jak dále rozvedeno) žalobce. Podle žalobce je neshledání naplnění podmínek nezbytnosti odnětí půdy v případě jím podané žádosti o odnětí půdy ze ZPF a tím i zamítnutí jeho žádosti o vydání rozhodnutí o umístění stavby ZTV v rozporu s obsahem spisu a v něm shromážděnými podklady rozhodnutí i v rozporu s obsahem následujících obecně závazných předpisů a závazných částí opatření obecné povahy:
4. a) Rozpor podkladového rozhodnutí s územním plánem Hory
5. K tomu žalobce uvádí, že k žádosti doložil soulad svého záměru, o jehož povolení žádá, s platným územním plánem obce Hory (ÚP), konkrétně se změnami ÚP č. 2. a 4. K platné podobě ÚP v území, kde žalobce zamýšlí provést stavbu ZTV, se přitom orgán ochrany ZPF ke změnám ÚP umožňujícím mu provést stavbu o kterou žádá, v minulosti vyjádřil

již dvakrát kladně, dokonce při procesu pořizování změny ÚP č. 4 došlo na základě požadavku orgánu ochrany ZPF po dohodě s pořizovatelem změny ÚP obcí Hory v r. 2012 k podstatnému zmenšení lokality vlastnický náležející žalobci původně určené v ÚP pro stavby RD, na jejíž části nyní žalobce žádá o rozhodnutí o umístění stavby, a to o cca 4 ha. Ustanovení § 43 odst. (5) stanoví, že „Územní plán je závazný pro pořízení a vydání regulačního plánu zastupitelstvem obce, pro rozhodování v území, zejména pro vydávání územních rozhodnutí“. Rozhodováním v území pak je podle žalobce bezesporu i rozhodování v rámci procesu vydávání závazných stanovisek o udělení či neudělení souhlasu k trvalému odnětí ze zemědělského půdního fondu v řízení o žádosti o vydání územního rozhodnutí, neboť tato řízení tvoří jediný ucelený proces, kdy rozhodnutí orgánu ochrany ZPF je podkladovým (nikoli řetězícím se) rozhodnutím pro vydání územního rozhodnutí v rámci jediného řízení, proto je nelze od sebe oddělit. Ani zákon č. 334/1992 Sb., o ochraně ZPF, ani jiný obecně závazný předpis nestanoví, že by orgán ochrany ZPF nebyl schváleným územním plánem při svém „rozhodování v území“ vázán. Zák. č. 183/2006 Sb., stavební zákon stanoví v § 19 odst. 1 písm. e), že „Úkolem územního plánování je zejména e) stanovovat provádění pořadí změn v území.“ Stejně tak ustanovení Přílohy č. 7. vyhlášky 500/2006 Sb., I. Obsah územního plánu, odst. (2), písm. e), stanoví „Pokud je to účelné, textová část územního plánu dále obsahuje stanovení pořadí změn v území (etapizaci)...“. Orgánu ochrany zemědělského půdního fondu poskytují jak zákon o ochraně ZPF (§ 5 odst. 2 zákona) tak i příslušná ustanovení stavebního zákona (§ 43 a násl. zákona) dostatečné prostředky k tomu, aby zabránil prostřednictvím procesu územního plánování nadměrnému záboru ZPF nad nezbytné případy, ať už nesouhlasem s celkovým rozsahem záboru v rámci svého stanoviska dle § 5 odst. 2 zákona o ochraně ZPF č. 334/1992 Sb. nebo požadavkem na etapizaci zástavby vzneseným v procesu územního plánování. Žádné takové požadavky však orgán ochrany ZPF v řízeních o schválení ÚP Hory a jeho změn č. 1 -9 neuplatnil a žádnou etapizaci zástavby ani platný ÚP Hory neobsahuje. Obecně lze dovodit, že pokud je orgán ochrany ZPF názoru, že rozvojové plochy byly v ÚP vymezeny chybně (nadměrně), měl by dotčený orgán ochrany ZPF podle § 44 písm. b) stavebního zákona dát návrh orgánu veřejné správy na pořízení nového územního plánu nebo návrh na změnu stávajícího ÚP, a ne prostřednictvím negativních závazných stanovisek popírat obsah závazného územně plánovacího dokumentu. Další možnosti, kdy by orgán ochrany ZPF mohl dle obecně závazných předpisů zástavbu etapizovat, a určit, která půda má být odňata ze ZPF přednostně a která později, je úprava uvedená v § 9 odst. 8 zákona o ochraně ZPF „... Orgán ochrany zemědělského půdního fondu posoudí žádost a její přílohy a shledá-li, že půda může být odňata ze zemědělského půdního fondu, vydá k tomuto odnětí souhlas, ve kterém zejména ad a) vymezí, kterých pozemků nebo jejich částí se tento souhlas týká, ad b) stanoví podmínky nezbytné k zajištění ochrany zemědělského půdního fondu, ad c) schválí plán rekultivace podle odstavce 6 písm. d), popřípadě stanoví zvláštní režim jeho provádění z hlediska časového plnění a ukončení prací, jsou-li pro to zvláštní důvody při lomové (povrchové) těžbě uhlí a kaolinu nebo při geologicko-průzkumných pracích, zejména u velmi hlubokých vrtů, ad d) vymezí, zda a v jaké výši budou předepsány odvody za odnětí půdy ze zemědělského půdního fondu, a ad e) vymezí etapy u záměrů prováděných po etapách.“. Ani o tento případ však u napadeného podkladového rozhodnutí ani ostatních závazných stanovisek vydaných orgánem ochrany ZPF v území řešeném ÚP Hory v jiných lokalitách dle současného schváleného a platného ÚP Hory (lokalita Pod Rybníkem, Nad Rybníkem - stavebníci Central Group a A. Komlyashkin) nejde, neboť v napadeném rozhodnutí ani v žádném ze závazných stanovisek k žádnému vymezení etap nedošlo. Podle názoru žalobce

pak proces územního plánování a naplnění jeho hlavního účelu v každé obci v podobě vyváženého rozvoje obce není záležitostí několika měsíců ani několika málo let, ani jednotlivých izolovaně realizovaných zón výstavby, jde o dlouhodobý vzájemně podmíněný proces zpravidla v časovém horizontu okolo 20 let, kde je nutno postupovat v jeho dílčích částech vždy s ohledem na celý takto řešený územní celek, kde se jednotlivé rozvojové lokality doplňují a navzájem svým budováním a dokončováním urychlují dosažení celkového ÚP předvídaného žádoucího stavu. Při vyblokování některého z rozvojových prvků (lokalit), pak celý záměr ÚP, který má být v územním a urbanistickém rozvoji obce včetně jeho sociálního, kulturního i environmentálního rozměru rozvoje v obci realizován a dosažen, může utrpět zásadní poškození a může být tak znemožněno dokončení smyslu a účelu realizace celého záměru ÚP jako celku nebo jeho jednotlivých rozvojových parametrů. Zde je pak správním uvážení obou orgánů ochrany ZPF při rozhodování o neudělení souhlasu zcela nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť správní orgán, obsah jehož závazného stanoviska je v odvolání napaden, a rovněž MŽP ve svém potvrzujícím stanovisku žádné rozumné důvody pro své závěry o tom, že nejde o nezbytné odnětí půdy ze ZPF směrem k ÚP Hory nečinil, když stav předjímaný platným ÚP obce Hory jako žádoucí výsledný stav jehož je třeba v horizontu do skončení platnosti stávajícího ÚP nevzal vůbec v úvahu, jakož nevzal při své diskreci nijak v úvahu i skladebnost lokalit v ÚP adjustovaných v jednotlivých zastavitelných a zastavěných územích obce a jejich nutné vzájemné doplňování a interakci pro dosažení výsledného účelu platného územního plánu, přesto, že žalobce tyto námitky ve svém odvolání vznesl. Žalobce v odvolání podrobně zdůvodnil nutnost návaznosti infrastruktury v území řešeném ÚP, orgány ochrany ZPF se však k těmto námitkám nijak srozumitelně nevyjádřily. Vzhledem k výše uvedenému tuto část tohoto žalobního bodu pak žalobce uzavírá tak, že jestliže orgán ochrany ZPF ve svém závazném stanovisku toto své stanovisko opřel o argumentaci, že je oprávněn rozhodovat o tom, který ze záměrů schválených v platném ÚP obce se bude realizovat dříve a který později, zcela vybočil ze svých kompetencí daných mu obecně závaznými předpisy, čímž uplatnil svou pravomoc v rozporu s § 2 odst. (2) správního řádu, neboť jí vykonával v jiném rozsahu, než mu byla zákonem svěřena. Jeho podkladové rozhodnutí je tak v rozporu i se zásadou legitimního očekávání a zásadou důvěry v počínání orgánů veřejné správy jako celku, když orgán ochrany ZPF v podstatě změnil své souhlasné stanovisko s platnou podobou ÚP, aniž uvedl jiný než nezákonný důvod, že se v území řešeném platným územním plánem staví v jiných lokalitách „pomalu“ a aniž uvedl jediný důvod, v čem se změnila situace od doby, kdy s touto podobou ÚP obsahující i možnost realizace záměru žalobce souhlasil. Závazné stanovisko je tak i v rozporu s ustanovením § 2 odst. (4) správního řádu, které stanoví: „Správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.“ V dané lokalitě byla vydána kladná závazná stanoviska k odnětí půdy ze ZPF a následně i navazující územní a stavební povolení na výstavbu ZTV i rodinných domů, v podstatě v totožných případech žádostí, aniž by zde v těchto případech byly významné skutkové rozdíly mezi jednotlivými lokalitami. To vzbuzuje pochybnosti mj. i o pohnutkách takového odlišného rozhodování v obdobných případech. Navíc záměr žadatele obsahuje i takové stavby, které se v předchozích lokalitách vůbec nevyskytují, kromě záměru stavby RD totiž obsahuje i záměr stavby bytových domů, obnovy vodní nádrže a i výstavby nového obecního úřadu a komunitního centra obce, kteréžto stavby nemají v již povolených lokalitách Nad Rybníkem a Pod Rybníkem žádnou alternativu. I tyto výhrady a námitky žalobce vznesl

ve svém odvolání, orgán ochrany ZPF (MŽP) se však s nimi, kromě ironického vyjádření k novému centru obce, nijak srozumitelně nevyrovnal. Žalobce se domnívá, že z obecně závazných právních předpisů vyplývá, že v podstatě v naprosté většině případů, a i v případě jeho podané žádosti o povolení umístění staveb ZTV Hory, je nezbytnost případu, kdy má dojít k odnětí ze ZPF z hlediska § 4 odst. 1 i ustanovení § 9 zákona o ochraně ZPF dána již samotným platným územním plánem a souladem daného záměru, který chce žadatel uskutečnit, s tímto platným územním plánem (a také souladem záměru stavebníka se zásadami územního rozvoje a s politikou územního rozvoje, jak o tom dále pod písm. b) a c) tohoto žalobního bodu). Zákon o ochraně ZPF se snaží v maximální možné míře respektovat práva a očekávání žadatelů vzešlá z procesu územního plánování, mj. i pro významný cenový rozdíl v ceně pozemků dle ÚP zastavitelných a pozemků v ÚP neřešených. Tak např. § 4 odst. 1 zákona o ZPF mj. stanoví: „(1) Pro nezemědělské účely je nutno použít především nezemědělskou půdu, nezastavěné a nedostatečně využitě pozemky v zastavěném území nebo na nezastavěných plochách stavebních pozemků staveb mimo tato území, stavební proluky a plochy získané zbořením přežilých budov a zařízení. Musí-li v nezbytném případě dojít k odnětí zemědělské půdy ze zemědělského půdního fondu, je nutno především odnímat zemědělskou půdu přednostně na zastavitelných plochách, (tj. na plochách určených k zastavění dle ÚP, definice dle stavebního zákona § 43 - pozn. žalobce). Zemědělskou půdu I. a II. třídy ochrany lze odejmout pouze v případech, kdy jiný veřejný zájem výrazně převažuje nad veřejným zájmem ochrany zemědělského půdního fondu. Odstavec 3 se nepoužije při posuzování těch ploch, které jsou obsaženy v platné územně plánovací dokumentaci, pokud při nové územně plánovací činnosti nemá dojít ke změně jejich využití.“ a § 9 odst. 5 zákona o ZPF mj. stanoví: Při rozhodování o záměru se nepoužije § 4 odst. 3, jedná-li se o záměr: c) na zastavitelné ploše vymezené v platném územním plánu, tzn., že ustanovení zákona o ochraně ZPF v případech, kdy je záměr v souladu s platným územním plánem, dokonce prolamují i ochranu zemědělské půdy v I. a ve II. třídě ochrany, přičemž žalobce žádá o odnětí půdy méně kvalitní, jen III. - V. třídy ochrany, která není intenzivně zemědělsky využívána.

6. b) Rozpor podkladového rozhodnutí s Politikou územního rozvoje ČR
7. Závěr orgánu ochrany ZPF učiněný v závazném stanovisku a převzatý i do napadeného rozhodnutí je také i v rozporu s Politikou územního rozvoje ČR ve znění její 1. aktualizace (PÚR). Ta zařazuje správní území obce Hory do tzv. rozvojové oblasti „OB12 Rozvojová oblast Karlovy Vary“ a stanovuje pro tuto rozvojovou oblast následující vymezení „Území obcí z ORP Karlovy Vary (jen obce ve střední části včetně území obce Hory), Ostrov (bez obcí v severovýchodní a severozápadní části), Sokolov (jen obce ve střední a v severovýchodní části).“ Důvody pro vymezení konstatuje následující: „Území ovlivněné rozvojovou dynamikou krajského města Karlovy Vary při spolupůsobení vedlejšího centra Ostrov. Rozvojovou oblast charakterizuje silná koncentrace obyvatelstva a ekonomických činností, z nichž převážná část má republikový význam (lázeňství má mezinárodní význam); podporujícím faktorem rozvoje je poloha na připravované rychlostní silnici R6 Praha-Karlovy Vary-Cheb-hranice ČR.“ Na toto vymezení se poté váže ustanovení bodu [33] PÚR ve znění „Rozvojové oblasti a rozvojové osy jsou vymezovány v územích, v nichž z důvodů soustředění aktivit mezinárodního a republikového významu existují zvýšené požadavky na změny v území.“, dále ustanovení bodu [34] PÚR ve znění: „V rozvojových oblastech a rozvojových osách je nutno vytvářet, udržovat a koordinovat územní připravenost na zvýšené požadavky změn v území a při respektování republikových priorit územního plánování umožňovat odpovídající

využívání území a zachování jeho hodnot.“, bodu [35] PÚR „Zvýšené požadavky na změny v území rozvojových oblastí a rozvojových os vyžadují aktivní součinnost všech složek veřejné správy, zvláště pak dotčených orgánů, chránících veřejné zájmy podle zvláštních právních předpisů při řešení úkolů pro územní plánování a při plnění příslušných doporučení.“ a bodu [36] PÚR ve znění „Rozvojové oblasti zahrnují obce, ovlivněné rozvojovou dynamikou hlavního centra (krajského města) při případném spolupůsobení vedlejších center“. Orgán ochrany ZPF se ve vypořádání svého závazného stanoviska vůbec nevypořádal s výše uvedenými ustanoveními závazného a unikátního nástroje územního plánování platného pro celou Českou republiku. PÚR je přitom dle ustanovení § 31 odst. (4) stavebního zákona závazná i pro rozhodování v území, viz přesné znění: „Politika územního rozvoje je závazná pro pořizování a vydávání zásad územního rozvoje, územních plánů, regulačních plánů a pro rozhodování v území dnem následujícím po dni zveřejnění sdělení podle odstavce 3“, a opět, je i zde stanovena závaznost pro rozhodování v území, tedy i pro činnost orgánu ochrany ZPF, neboť udělení či neudělení souhlasu s trvalým zábořem ZPF je jednou z nejdůležitějších podmínek pro rozhodování v území. Jak je patrné na obr. 1 výše, okolí Města Karlovy Vary je, stejně jako všechna ostatní krajská města v ČR, s výjimkou metropolitních rozvojových oblastí Prahy, Brna a Ostravy, řazeno do tzv. rozvojové oblasti. Je tedy stavěno na roveň aglomeracím jako Plzeň, Ústí nad Labem, Hradec Králové nebo České Budějovice, tedy aglomeracím se 100 tis. až 170 tis. obyvateli. Území obce Hory spadá do širšího okolí aglomerace Karlovy Vary. Městská infrastruktura je dokončena až k území obce Hory. Obec je přímo připojena na rychlostní komunikaci. V bezprostředním okolí jsou prudce se rozvíjející obce např. Jenišov, kde kapacita pozemků k zástavbě v k.ú. Jenišov navazujícím n k.ú. Hory u Jenišova je již vyčerpána, což z části přiznávají i orgány ochrany ZPF ve svém závazném stanovisku. Obec Jenišov je v podstatě na druhé straně kopce od obce Hory. Vrchol kopce tvoří bývalý lom. Lokality je možno po obvodu kopce propojit a včlenit zástavbu, kterou žalobce připravuje do území Karlovarské aglomerace. V regionu v bezprostřední blízkosti obce Hory jsou plánovány velké projekty, např. zkušební polygon BMW. Takováto situace již vyžaduje jiný přístup a pohled orgánů ochrany ZPF na územní plánování než v případě malých obcí na okraji Karlovarského kraje nebo v pohraničních regionech. Neplatí zde jednoduché poučky o vývoji počtu obyvatel - stagnace nebo mírný pokles a odliv obyvatel do měst - jde o aglomerace, které jsou cílem tohoto odlivu a platí zde spíše pravidlo nabídky a poptávky. Pokud bude zde investičně připraven dostatek ploch pro stavební parcely, a budou nabízeny za přiměřenou cenu, pak je reálný předpoklad vycházející i ze skutečností známých správním úřadům z jiné jejich činnosti, že budou využity pro výstavbu v krátkodobém horizontu. Problémem zde není malá atraktivita daného území, jak se zřejmě mylně domnívá orgán ochrany ZPF, ale, stejně jako v daleko větší míře v Praze a v jiných větších městech, neschopnost projít v reálném čase od prvotního záměru ke stavebnímu povolení a stavbě. Ostatně, trend vývoje počtu obyvatel obce Hory jasně potvrzuje umístění nových staveb bydlení v těsném sousedství aglomerace krajského města Karlovy Vary - počet obyvatel nejenomže stoupá, ale přírůstek počtu obyvatel po korekci v letech 2011 a 2012 agreguje. Zásadní je nicméně ustanovení bodu [38] písm. b) PÚR: „Při rozhodování a posuzování záměrů na změny území ve všech rozvojových oblastech a rozvojových osách je nutno sledovat zejména: ad a) možnosti využití stávající veřejné infrastruktury a potřebu jejího dalšího rozvoje a dobudování při současném respektování přírodních, kulturních a civilizačních hodnot území, ad b) rozvoj bydlení při upřednostnění rozvoje uvnitř zastavěného území a předcházení prostorové sociální segregaci, fragmentaci krajiny nově vymezenými zastavitelnými plochami a

záborům ploch veřejné zeleně sloužící svému účelu, ad c) nové využití nevyužívaných průmyslových, skladových, dopravních a jiných ploch, ad d) řešení rekultivace a revitalizace opuštěných areálů a ploch (např. předcházející těžbou, průmyslovým využitím, armádou apod.), účelnou organizaci materiálových toků a nakládání s odpady, ad e) zachování a rozvoj společenské funkce tradičních městských center, ad f) ochranu a využití rekreačního potenciálu krajiny, ad g) minimalizování ovlivnění přírodních a krajinných hodnot území.“. PÚR tedy jasně a logicky předpokládá, že v okolí velkých, krajských aglomerací bude zvýšený tlak na výstavbu, zejména objektů pro bydlení, protože je zde nejvyšší atraktivita z hlediska sociálního a hospodářského pilíře udržitelného rozvoje. V daném případě, jak patrně z ÚP obce Hory dochází (má dojít) k logické ucelené zástavbě okolo kopce - bývalého lomu, propojené se současnou i budoucí zástavbou obce Hory. Ani tento dokument (PÚR), kterým je při svém rozhodování v území dle stavebního zákona orgán ochrany ZPF vázán, nevzal orgán ochrany ZPF v úvahu při svém správním uvážení, navíc svým závazným stanoviskem porušil zásadu uvedenou v § 8 správního řádu (i naznačenou v bodu 35 PÚR), že správní orgány jsou povinny dbát vzájemného souladu postupů všech správních orgánů.

8. c) Nesoulad podkladového rozhodnutí a napadeného rozhodnutí se zásadami územního rozvoje
9. Odůvodnění závazného stanoviska orgánu ochrany ZPF a na něj navazující napadené rozhodnutí žalovaného zcela opomíjejí závazné ustanovení Aktualizace č. 1 Zásad územního rozvoje Karlovarského kraje, což je o to více zarážející, že se jedná o základní koncepční dokument celého Karlovarského kraje, navíc pořízený stejným orgánem, Krajským úřadem Karlovarského kraje, který vydal napadané závazné stanovisko. Oprávněné úřední osoby se tak při svém rozhodování vůbec nevypořádaly v odůvodnění svých rozhodnutí se závazným podkladem známým jim z úřední činnosti, který pořídil stejný správní orgán. Rozpor je zde přitom naprosto hmatatelný a na první pohled čitelný - v rozvojových oblastech a v rozvojových osách podporovat rozvoj aktivit spojených se sociálním a hospodářským pilířem udržitelného rozvoje, ve specifických oblastech nebo v plochách velkoplošně chráněných podporovat ochranu přírodních hodnot a aktivit spojených s environmentálním pilířem udržitelného rozvoje území. Jak již bylo výše uvedeno ÚP - Územní plán sídelního útvaru Hory předmětné pozemky na základě změny č. 2 a č. 4 zahrnuje do zastavitelných ploch.
10. Jak je uvedeno v odůvodnění k žádosti žalobce o souhlas k odnětí ze zemědělského půdního fondu dle § 9 zákona č. 334/1192 Sb., navrhovaná plocha k vynětí je plně v souladu s platným územním plánem sídelního útvaru Hory (viz změna č. 2 a změna č. 4 územního plánu) a nenavrhuje žádné plochy navíc k vynětí než ty, které územní plán vymezuje jako zastavitelné, přičemž velkou výměru původně žalobcem zamýšlených a dosud jím vlastněných využitelných ploch k zástavbě, které zahrnovala změna č. 2 žalobce umožnil změnou č. 4 navrátit zpět do ZPF. Stavební plochy v ÚP Hory včetně plochy, kde žalobce žádá o umožnění provedení svého stavebního záměru (zatím jen provedením zasilování) byly vymezeny již dříve změnami ÚP č. 2 (nabytí účinnosti vyhlášky obce o závazné části ÚPD dne 13. 10. 2006) a č. 4 (nabytí účinnosti opatření obecné povahy dne 5. 4. 2012) a obě změny nebyly dosud zrušeny ani krajským soudem podle soudního řádu správního ani v rámci přezkumného řízení Krajským úřadem Karlovarského kraje. Jsou tedy účinné, a to i pro dotčené orgány ochrany ZPF, protože, jak již bylo argumentováno, nástroje územního plánování, ať již dle Politiky územního rozvoje na celorepublikové úrovni, dle Zásad územního rozvoje kraje na celokrajské úrovni nebo dle územního plánu

na úrovni komunální, jsou tyto podklady závazné pro rozhodování v území, nikoliv jen pro vydávání územních rozhodnutí, ale zejména pro toto vydávání a celý procesní postup, v němž k rozhodování v území dochází. Orgán ochrany ZPF zde tedy popírá a ve svém odůvodnění se nijak nevypořádá s tím, že závazná územně plánovací dokumentace na úrovni obce vymezuje zastavitelnou plochu, a to za stavu, kdy orgán ochrany ZPF souhlasil s obsahem změny č. 2 i č. 4 a dovolil pořizovateli předložit zastupitelům obce Hory ke schválení a k vydání v rámci ÚP tyto změny včetně předmětných zastavitelných ploch. Kromě popírání a nerespektování stavebního zákona jde i o konflikt takového rozhodování s dělbou veřejné moci na samostatnou působnost obecních zastupitelstev při schvalování územních plánů a na přenesený výkon státní správy vykonávaný prostřednictvím správních úřadů, když orgán ochrany ZPF si zde v podstatě uzurpuje pravomoc zastupitelského sboru a nerespektováním schváleného a vydaného územního plánu v samostatné působnosti jej de facto mění, protože nedovoluje stavebníkovi jej naplňovat a respektovat. Žalobce se vzhledem k výše uvedenému domnívá, že doložení „nezbytného případu“ odnětí půdy ze ZPF bylo ke dni rozhodování jak orgánu ochrany ZPF, tak i stavebního úřadu dostatečné pro vydání pro něj kladných rozhodnutí, a to již samotným souladem žádosti se schváleným ÚP, PÚR i Zásadami rozvoje Karlovarského kraje. Žalobce se domnívá, že orgán ochrany ZPF má dle zákona o ochraně ZPF i možnost, aby kladné rozhodnutí o souhlasu s odnětím půdy ze ZPF nevydal i v případě, že je žádost v souladu se schváleným územním plánem, v takovém případě by však musel doložit, že veřejný zájem na ochraně ZPF z nějakého důvodu, především z důvodu podstatné změny okolností a podmínek od doby schválení ÚP převažuje nad zájmem na ochraně dobré víry v obsah schváleného územního plánu jako obecně závazného správního aktu, což však v daném případě orgán ochrany ZPF neučinil a ani žádnou podstatnou změnu okolností neuvedl ve svém rozhodování a taková změna ani nemá oporu ve zjištěném skutkovém stavu v provedeném řízení.

11. Žalobce ve svém odvolání proti rozhodnutí prvostupňového správního orgánu ze dne 22. 9. 2017 v bodu III. a) vzněsl celou řadu námitek k nesprávnému a neúplně zjištěnému stavu věci, se kterými se správní orgán (ani MŽP při svém rozhodování o potvrzení či změně závazného stanoviska) nijak nevyrovnal. Především se nijak přezkoumatelným způsobem orgán ochrany ZPF ani MŽP nevyrovnaly s argumentací, že celé území řešené ÚP musí být pro naplnění účelu územního plánování považováno za jeden celek, jehož infrastruktura je jako celek vzájemně podmíněna a že infrastruktura předchozích orgánem ochrany ZPF povolených lokalit je podmíněna vybudováním infrastruktury záměru žalobce. Orgán ochrany ZPF neopatřil podklady pro rozhodování, jak v odvolání žalobce požadoval a pro účel odvolacího řízení navrhoval - tj. zjištění stavu přípravy IS v těchto lokalitách u developerů, popř. ostatních stavebníků a odborné vyjádření obce Hory ke stavu rozvoje infrastruktury a vzájemných vazbách IS ve všech rozvojových lokalitách obce podmiňujících další výstavbu a rozvoj. Tím nebyl zjištěn stav věci, o kterém nejsou důvodné pochybnosti. MŽP a návazně i správní orgán, jehož rozhodnutí je touto žalobou napadeno tak vyšly jen z „neúplných“ údajů ČSÚ a ze svých poznatků a nikoli ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu, který mohl býti ve prospěch žalobce, pokud by bylo prokázáno, že výstavba inženýrských sítí žalobce podmiňuje a urychluje i provedení již povolených etap výstavby jiných investorů, popř. veřejný zájem na rozvoji obce. Tento postup orgánu ochrany ZPF i MŽP činí jejich rozhodování i navazující rozhodování obou stavebních úřadů v řízení o vydání rozhodnutí o umístění stavby nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů. Odvolací orgán a MŽP se nijak nevyrovnali ani s námitkami žalobce, že jeho záměr obsahuje i jiné stavby než jsou RD, jako bytové domy, obnovu vodní

nádrže, nový obecní úřad, které nemají žádnou alternativu v již dříve povolených lokalitách. MŽP navíc všechny námitky uvedené v odvolání žalobce, se kterými se vypořádalo, tj. především návrhy důkazů a podklady pro rozhodování označené v odvolání žalobcem za účelem prokázání, že se v dříve povolených lokalitách již staví a připravují se další stavby, vyřešilo způsobem „za každou cenu v neprospěch žadatele“, čímž dle názoru žalobce vybočilo z ústavně a zákonně přípustných mezí správního uvážení.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

12. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby a plně odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Doplnil, že napříč celou žalobou je zřejmé, že se žalobce napadením rozhodnutí žalovaného domáhá toliko přezkumu výše podrobně uvedeného ZS dotčených orgánů (dále jen „DO“) na úseku ochrany ZPF. Žalovaný na základě přezkumu rozhodnutí stavebního úřadu napadeného odvoláním zjistil, že DO na úseku ochrany ZPF vydal nesouhlasné ZS. Z podaného odvolání je pak patrné, že převážná část směřuje toliko do obsahu ZS OŽP KÚKK, které bylo následně potvrzeno ZS MŽP. Předmětné potvrzené nesouhlasné ZS se stalo podkladovým aktem pro možnost vydání finálního rozhodnutí ve věci samé stavebním úřadem. Ustálená judikatura správních soudů konstatuje, že závazná stanoviska v řízení před stavebním úřadem jsou typickými představiteli tzv. subsumovaných správních aktů, tedy takových aktů, kdy vydání finálního správního rozhodnutí je podmíněno vydáním podkladových správních aktů s důrazem na jejich obsah. Klíčové je, že tyto subsumované správní akty nevystupují vůči účastníkům řízení samostatně, nýbrž až prostřednictvím finálního správního aktu, s jehož právní mocí se i tyto správní akty stávají pravomocné, kdy následují osud finálního správního aktu. Tyto subsumované správní akty tedy nelze považovat za správní rozhodnutí, jelikož právně nezavazují individuálně určené subjekty, ale toliko orgán veřejné správy vedoucí řízení o finálním aktu, kterýžto má zpravidla povahu správního rozhodnutí (v daném případě územního rozhodnutí o umístění stavby). Ustanovení § 90 stavebního zákona jasně vymezuje podmínky, za kterých je možné umístit stavbu do území, kdy jednou z podmínek je bezpochyby soulad navržené stavby s vydanou územně plánovací dokumentací, avšak nejedná se o podmínku jedinou, pročez samotná tato skutečnost o souladu stavby s územním plánem obce nezakládá automatické právo navrhovatele toto územní rozhodnutí získat. Jednou z dalších podmínek je [viz § 90 písm. e) stavebního zákona] totiž získat ZS DO, přičemž jedním z nich je v dané věci kladné ZS OŽP KÚKK. Zjednodušeně řečeno, byť by byly uvedené pozemky v současně platném územním plánu zařazeny do ploch pro možnost realizace návrhu navrhovatele, neznamená to automaticky, že je lze zastavět. Územní plán totiž řeší celé plochy v území, přičemž jednotlivé pozemky jsou předmětem dalšího posouzení. Zákonodárce zcela záměrně stanovil v předmětném § 90 stavebního zákona další podmínky a jednou z nich je bezpochyby nutnost individuálního posouzení záměru z hlediska zmiňovaného souladu záměru s požadavky zvláštních právních předpisů a se stanovisky DO podle zvláštních právních předpisů, což se v dané věci stalo. Vzhledem k tomu, že bylo potvrzeno nesouhlasné ZS OŽP KÚKK, a to MŽP, nemohl žalovaný přisvědčit důvodům žalobce stran námitky proti ZS. V daném případě pak žalovanému nezbylo než souhlasit s meritem věci tak, jak o něm rozhodl stavební úřad, tj. že žádost o vydání územního rozhodnutí na předmětnou stavbu byla na základě doloženého nesouhlasného ZS DO zamítnuta. Jednou z možností, které žalovaný jako odvolací správní orgán při přezkoumávání rozhodnutí napadeného odvoláním má, je napadené rozhodnutí nebo jeho část změnit. Změna rozhodnutí by měla mít před rušením

a vrácením věci k novému projednání přednost, zejména s ohledem na § 6 odst. 2 věta první správního řádu, citujeme: „Správní orgán postupuje tak, aby nikomu nevznikaly zbytečné náklady, a dotčené osoby co možná nejméně zatěžuje. Podklady od dotčené osoby vyžaduje jen tehdy, stanoví-li tak právní předpis.“ Žalovaný změnil prvostupňové rozhodnutí vzhledem k tomu, že toto vykazuje takové vady (nesprávnosti), které je možné napravit přímo v odvolacím řízení na základě spisového materiálu a podkladů rozhodnutí shromážděných v průběhu řízení na prvním stupni. Dále pak s přihlédnutím k tomu, že změnou rozhodnutí neuložil nově povinnost konkrétnímu účastníkovi řízení, tzn. jedinému účastníkovi řízení (žalobci) nevznikne újma ze ztráty odvolat se. Změnou rozhodnutí napadeného odvoláním odvolací správní orgán napravit neúplný výčet právních předpisů, na základě kterých je možno předmětnou žádost o vydání rozhodnutí o umístění dané stavby zamítnout. Po zhodnocení obsahu podané žaloby, kterou se žalobce domáhá přezkumu podkladového rozhodnutí (ZS) žalovaného KÚKK OŽP sp. zn. 947/ZZ/17 ze dne 13. 4. 2017, ve znění potvrzení tohoto ZS tak, jak bylo vydáno MŽP, Odborem výkonu státní správy IV, Chomutov pod č. j. ENV/2017/46531, MŽP/2017/530/1002 ze dne 11. 12. 2017, žalovaný opětovně (jako v rozhodnutí napadeném žalobou) konstatuje, že není (a potažmo ani stavební úřad) nadřízeným orgánem správnímu orgánu, který vydal nesouhlasné ZS, a proto mu (jim) nepřísluší posouzení tohoto ZS co do jeho formy i obsahu. Z tohoto důvodu pak nepřísluší žalovanému se k podanému přezkumu předmětného zamítavého ZS vyjádřit. Pro žalovaného je rozhodnou skutečností to, že bylo vydáno nesouhlasné závazné stanovisko DO, které je podkladovým aktem pro rozhodnutí stavebního úřadu ve věci, a toto bylo příslušným správním orgánem následně potvrzeno.

IV.

Vyjádření osoby zúčastněné na řízení

13. Osoba zúčastněná na řízení uvedla, že má schválený územní plán obce, který upravuje budoucí stavební rozvoj a vývoj obce Hory jako celku. Jednotlivé dílčí záměry v jednotlivých ÚP adjustovaných rozvojových lokalitách jsou mnohdy vzájemně podmíněny, především společnou výstavbou inženýrských sítí a komunikací, kterou obec koordinuje a následně některé tyto inženýrské sítě a komunikace dle příslušných složkových zákonů obec i sama i spravuje a provozuje (např. vodovody a kanalizace, místní a účelové komunikace). Pokud v napadeném rozhodnutí a zejména v jemu předcházejícím závazném stanovisku došlo při rozhodování žalovaného k tomu, že by tímto rozhodnutím žalovaného mělo být zamezeno v rozvoji a v zástavbě některé z lokalit v územním plánu obce Hory vymezených k zástavbě a tím i k nemožnosti některou z těchto lokalit k zástavbě vymezených v platném ÚP kdykoli za doby platnosti a účinnosti ÚP zastavět, může to vést k vážným problémům nejen při realizaci záměrů předvídaných ÚP obce Hory, ale i k nemožnosti dosažení účelů územního plánování i v jiných lokalitách obce a k velmi závažnému omezení rozvoje obce. Podle obce Hory je právní názor žalovaného obsažený v napadeném rozhodnutí a zejména v jemu předcházejícím závazném stanovisku k odnětí půdy ze ZPF spočívající v přesvědčení žalovaného, že může v době, kdy existuje platný územní plán obce stanovující rozvojové lokality v obci určovat, které z těchto rozvojových lokalit mají být zastavěny dříve, které později a které nemají být zastavěny vůbec, nesprávný a nemá oporu v žádném platném obecně závazném předpisu, navíc aplikace tohoto nesprávného právního názoru v konkrétním rozhodnutí by konkrétně způsobila nemožnost vzniku nového administrativního centra obce a

infrastruktury potřebné i pro rozvoj jiných částí obce a rozvoj obce jako celku.

V.

Vyjádření účastníků a osoby zúčastněné na řízení při jednání

14. Žalobce při jednání zdůraznil, že postup žalovaného, resp. dotčených orgánů porušuje jeho dobrou víru v zastavitelnost pozemků v souladu s územním plánem. Žalobce zároveň shledal, že byla narušena rovnost účastníků řízení a rozhodování ve stejných případech stejně ve smyslu § 7 správního řádu. Žalobce uvedl, že předchozí dva žadatelé o územní rozhodnutí podle stejného územního plánu v jiných lokalitách obdrželi kladné závazné stanovisko a obdrželi kladná rozhodnutí a dnes už staví a zastavují danou lokalitu, přičemž výstavba probíhá daleko rychleji, než ve svém závazném stanovisku předpokládal orgán ochrany zemědělského půdního fondu.
15. Žalovaný setrval na svém vyjádření obsaženém ve spisu.
16. Osoba zúčastněná na řízení uvedla, že záměr žalobce podporuje a dále konstatovala, že zastavěnost pozemků v obci se v současné době zvyšuje.

VI.

Posouzení věci soudem

17. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí soud vycházel podle § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, podle § 75 odst. 2 s. ř. s. přezkoumal napadený výrok rozhodnutí v mezích žalobou včas uplatněných žalobních bodů, neshledal při tom vady podle § 76 odst. 2 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

VII.

Rozhodnutí soudu

18. Žaloba není důvodná.
19. Soud úvodem předesílá, že pokud se jedná o argumentaci žalobce a OZNŘ vznesenou při jednání stran zvyšující se zastavěnosti obce v průběhu času, pak platí, že došlo - li k nějaké změně skutkového stavu, ze kterého vycházely správní orgány (například ve vztahu k míře zastavěnosti konkrétního území), a o který se opírá závazné stanovisko, pak taková změna není pro rozhodnutí soudu nijak podstatná - nemůže nijakým způsobem ovlivnit zákonnost či nezákonnost stávajícího přezkoumávaného rozhodnutí. Soud vychází při posouzení zákonnosti rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který zde byl ke dni vydání napadeného rozhodnutí. Tudíž bylo-li by pravdou, že všechny lokality v obci, v nichž byla v minulosti povolena výstavba, jsou aktuálně zastavěné, je na žalobci, aby podal novou žádost a eventuálně žádal znovu správní orgány, aby se vypořádaly s touto novou skutečností.
20. Klíčovým žalobním bodem je tvrzení žalobce, že dotčený orgán ochrany zemědělského půdního fondu pochybil, když v rámci řízení o vydání územního rozhodnutí (tj. při realizační fázi územního plánování) dospěl k závěru, že záměr nepředstavuje „*nezbytný případ*“ ve smyslu § 4 odst. 1 zákona o ochraně zemědělského půdního fondu, v němž by mělo dojít k odnětí zemědělské půdy ze zemědělského půdního fondu, ač záměr má být realizován na pozemcích, které jsou územním plánem zahrnuty do zastavitelné plochy. Žalobce v této souvislosti zvedl, že pokud orgán ochrany zemědělského půdního fondu se záměrem nesouhlasí, měl a mohl toto stanovisko vyjádřit již při procesu přijímání

územního plánu. Jak žalobce zdůraznil při jednání soudu, shora popsany postup orgánu ochrany zemědělského půdního fondu narušuje rovnost v postavení jednotlivých žadatelů o územní rozhodnutí v obci Hory, když předchozím dvěma žadatelům byla stavba povolena, žalobci nikoliv.

21. Soud se neztotožňuje s žalobcem, ani s osobou zúčastněnou na řízení v jejich vnímání vztahu územního plánu a zákona o ochraně zemědělského půdního fondu. Je sice pravdou, že orgán rozhodující při ochraně zemědělského půdního fondu ve smyslu § 5 odst. 2 zákona o ochraně zemědělského půdního fondu „*uplatňuje stanoviska k územně plánovací dokumentaci a k návrhu vymezení zastavěného území z hlediska ochrany zemědělského půdního fondu*“, toto stanovisko však v žádném případě nelze ztotožnit (resp. z něho dovozovat stejné účinky) se souhlasem vydaným v řízení o odnětí půdy ze zemědělského půdního fondu ve smyslu § 9 a násl. zákona o ochraně zemědělského půdního fondu, v opačném případě by totiž právní úprava řízení o odnětí půdy ze zemědělského půdního fondu v podstatě ztratila smysl, když tuto otázku by bylo nezbytné vypořádat již v procesu přijímání územního plánu. Pokud se jedná o vztah územního plánu a řízení o odnětí půdy pak platí, že územní plán podle § 43 odst. 1 stavebního zákona „*stanoví základní koncepci rozvoje území obce, ochrany jeho hodnot, jeho plošného a prostorového uspořádání, uspořádání krajiny a koncepci veřejné infrastruktury; vymezí zastavěné území, plochy a koridory*“. Jedná se o určitý výsledek politického rozhodnutí občanů obce o jejím budoucím směřování a rozvoji, který je ovlivněn i postojem jednotlivých dotčených orgánů (mj. orgánu ochrany zemědělského půdního fondu). Územní plán tedy představuje normativní akt, který do budoucna (s určitou mírou potenciality) upravuje využití jednotlivých ploch a koridorů. Za tím účelem obec v projednávané věci vymezila konkrétní zastavitelné plochy při vědomí toho, jakým způsobem se obec bude v následujícím období ubírat. Právě k této úvaze činěné pro futuro se mohl vyjádřit orgán ochrany zemědělského půdního fondu v rámci procesu přijímání územního plánu – tj. dotčený orgán posuzuje v dané fázi územního plánování pouze to, zda určitá plocha může být v teoretické rovině zastavěna či nikoliv například z hlediska stanovení maximálních možných (potenciálních) limitů expanze obce do ploch, na nichž se nachází zemědělská půda. Pokud následně v realizační fázi územního plánování dojde k podání žádosti o vydání územního rozhodnutí, je povinností dotčeného orgánu rozhodujícího na úseku ochrany zemědělského půdního fondu provést řízení podle § 9 a násl. zákona o ochraně zemědělského půdního fondu, jehož výsledkem je vydání stanoviska. Dotčený orgán je v daném řízení povinen ve smyslu § 4 odst. 1 zákona o zemědělském půdním fondu především zkoumat, zda konkrétní záměr nacházející se v zastavitelném území, jenž je předmětem řízení, představuje „*nezbytný případ*“, v němž může dojít k odnětí zemědělské půdy. V nyní projednávané věci dospěl orgán zemědělského půdního fondu k jednoznačnému závěru, že žalobcův záměr nezbytný případ nepředstavuje. Dotčený orgán jasně uvedl, že na území obce Hory v současné době existují lokality, které jsou plně připraveny pro výstavbu, rozvoj obce proto není z demografického hlediska s ohledem na kapacitu daných lokalit nijak ohrožen. Lze shrnout, že vymezení určité plochy v územním plánu jako zastavitelné bez dalšího neznamená, že v určitý konkrétní okamžik musí nutně dojít faktickému zastavění daného území. Je možné si například představit situaci, v níž dojde ke změně demografického vývoje počtu obyvatel obce oproti předpokladům, z nichž vycházel územní plán, a zastavění ploch za tímto účelem vymezených územním plánem vůbec nebude připadat v úvahu – naopak budou zachovány pro jako součást zemědělského půdního fondu a budou naplňovat účel předvídaný zákonem, tj. představovat základní složku životního prostředí a nenahraditelného prostředku umožňujícím zemědělskou

výrobu (viz § 1 zákona o ochraně zemědělského půdního fondu).

22. V důsledku postupu dotčeného orgánu nemohlo dojít k nerovnému zacházení s žalobcem. Je třeba si uvědomit, že žalobce byl osobou, která si o územní rozhodnutí požádala později než jím v žalobě zmiňované subjekty. V době, kdy dotčený orgán posuzoval jejich záměry, byl skutkový stav stran zastavěnosti obce a rozsahu ploch připravených pro výstavbu zcela odlišný, proto stavebníci, jímž byla výstavba v obci povolena, a žalobce se nacházejí ve zcela odlišném, nikoliv srovnatelném postavení a porušení (neexistující) rovnosti tedy nepřichází v úvahu.
23. Pokud se jedná o žalobcem tvrzený rozpor rozhodnutí dotčeného orgánu s politikou územního rozvoje, resp. se zásadami územního rozvoje kraje, pak platí, že takový rozpor nemůže nastat, neboť politika územního rozvoje a zásady územního rozvoje kraje představují dokumenty koncepční povahy, z nichž pro jejich značně vysokou obecnost žádný vztah k nyní projednávané věci nevyplyvá - způsob využití jednotlivých ploch v obci tyto akty vůbec neřeší.
24. Závěrem žaloby žalobce vytyká žalovanému, resp. dotčeným orgánům (obecnou) souhrnnou námitkou nedostatečné zjištění skutkového stavu, nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů a nevypořádání odvolacích námitek žalobce. Tato námitka není důvodná. Z rozhodnutí dotčených orgánů jasně vyplývají důvody, které je vedly k zamítnutí žádosti žalobce o odnětí půdy ze zemědělského půdního fondu, nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů proto nepřipadá v úvahu. Pokud jde o neprovedení žalobcem navržených důkazů v odvolacím řízení před dotčeným orgánem, z něhož žalobce dovozuje nedostatečné zjištění skutkového stavu, pak ani s touto argumentací se soud neztotožňuje, když ze stanoviska Ministerstva životního prostředí jasně vyplývá, že dané důkazy nebyly provedeny z důvodu, že měly prokazovat skutečnost, kterou dotčený orgán nepovažoval za relevantní pro posouzení věci. Dále není pravdou, že by se dotčené orgány nevypořádaly s námitkami žalobce stran prospěšnosti jeho záměru pro stavby v jiných lokalitách obce – viz bod b) na straně 4 stanoviska Ministerstva životního prostředí.
25. Žalobu soud shledal nedůvodnou, proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

VIII.

Odůvodnění neprovedení důkazů

26. Soud neprovedl žalobcem navržené důkazy, neboť jejich provedení nebylo nezbytné k posouzení důvodnosti či nedůvodnosti žaloby.

IX.

Náklady řízení

27. Náhradu nákladů řízení soud žádnému z účastníků podle § 60 odst. 1 s. ř. s. nepřiznal, protože žalobce ve věci úspěch neměl a žalovaný se práva na náhradu nákladů řízení výslovně vzdal.
28. Podle § 60 odst. 5 s.ř.s. má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Z důvodů zvláštního zřetele hodných může jí soud na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. Vzhledem k tomu, že soud neuložil osobě zúčastněné na řízení žádnou povinnost, nemohly jí vzniknout náklady podle § 60 odst. 5 s.ř.s. Soud neshledal ani

důvodů zvláštního zřetele hodných, které by přiznání nákladů řízení osobě zúčastněné na řízení odůvodňovaly, proto rozhodl, že osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň dne 30. 4. 2019

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu